

NEDERLANDEN.

WILLEM, BIJ DE GRATIE GODS, KONING DER NEDERLANDEN, PRINS VAN ORANJE-NASSAU, GROOT-HERTOG VAN SAKSEN-COBURG EN SAALFELDEN, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordragt van Onzen Minister van Finantien van den 9den dezer, n. 119/536;

Gezien Ons besluit van den 5den Maart 1832, n. 55, en meer bijzonder art. 4, 5, 6 en 7;

Hebben goedgevonden en verstaan te bepalen, dat, over het jaar 1833, voor het eerst in de maand April aanstaande, en voorts in de maanden Juny, September en December, telkens zal worden overgegaan tot de uitloting, ter aflossing met den eersten van de daaraanvolgende maand, van een kapitaal van honderd duizend gulden (f 100,000) schatkisbiljetten, en zulks op den voet en de wijze, als achtervolgens Ons voorschreven besluit van den 5den Maart 1832, n. 55, voor 1832 heeft plaats gevonden.

Afschriften dezès zullen worden gezonden aan Onzen Minister van Finantien ter uitvoering, en aan de Algemeene Ridderskamer tot informatie en narigt; zullende het tegenwoordig besluit door plaatsing in de Nederlandsche Staats-Courant worden openbaar gemaakt.

Gravenhage, den 11den Maart 1833. WILLEM. Van wege den Koning, J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Dingsdag den 12den Maart.

Voorzitter de Heer Collot d'Escoury van Heineoord.

De Vergadering wordt ten half twaalf ure geopend. Er zijn 48 leden tegenwoordig, te weten de Heeren:

- Luyben, Junius van Hemert, Quintus, Fockema, van Dam van Isselt, van Suchtelen tot de Haere, Kniphorst, Schimmelpenninck van der Oye, Hinlopen, van Tuyl van Coelhorst, van Foreest, van Swinderen, van Reenen, Ingenhouz, Weets, de la Court, de Bordes, van Boelens, Op den Hooff, van de Kastele, Sandberg, de Jonge, van Nagell, Byleveld, van Welderen Rengers, Lemker, van Nes, Sypkens, Corver-Hooff, Dedel, van Alphen, Backer, Donker Curtius, Hoynck van Papendrecht, Roddaert, Luzac, G. Clifford, Dyckmeester, Gockinga, van der Gronden, van Sytzama, van Randwyck, van Aesch van Wyck, G. G. Clifford, Cats, Frets, Verheyen en van Meeuwen.

De Heeren van Tuyl van Heeze en Beelaerts van Blokland hebben schriftelijk kennis gegeven, dat zij door ongesteldheid verhinderd worden de zittingen der Kamer bij te wonen.

Z. Exc. de Minister van Finantien is in de vergadering aanwezig.

Twee ingekomene verzoekschriften, als van korenmolenaars te Delft, om rent den accijns op het gemaal, en van ingezetenen van Groningen, ten aanzien van de kadastrale werkzaamheden, worden aan de Commissie verzonden.

Is ontvangen eene missive van Z. Exc. den Minister van Finantien, kennis gevende van de navolgende veranderingen in de ontwerpen van wet op de brandstoffen en in dat op het gemaal.

OPGAVE van de tijdsbepalingen, welke in de hiernuutende ontwerpen van wetten, omtrent de heffing van accijnsen, behooren te worden ingevuld; mitsgaders van nog eene verandering in de wet op den turf.

In te vullen.

- Wat omtrent den accijns op den turf. In art. 42: eersten Mei 1833.
Item op de steenkolen. In art. 10: eersten Mei 1833.
Item op het brandhout. In art. 13: eersten Mei 1833.
Item op het gemaal. In art. 63: eersten Mei 1833.
In artikel 31 van het ontwerp van wet op den turf, achter de woorden: eerste soort, eerste klasse, te vullen of der tweede soort, eerste klasse.

De beraadslagingen over de aldus gewijzigde ontwerpen op de brandstoffen worden geopend.

De Heer Hinlopen: Tijdens de beraadslaging over de ontwerpen van wet tot invoering van eenen accijns op den turf en op de steenkolen, welke in de laatste dagen der maand Mei des vorigen jaars plaats had, heb ik accijnsen voornamelijk moest gedeekt worden, het te kort was om de inkomsten over dat dienstjaar, zeide ik hoofdzakelijk, dat de inkomsten moesten inspanssen en alle middelen aanwenden, om aan onze behoeften te verbindenissen te voldoen.

Ik ben nog van datzelfde gevoelen, en stelle mij voor dit, bij de behandeling der onderscheidene financiële wetten, dezer dagen, nader te toonen.

De eerste derzelve, welke aan onze overweging wordt onderworpen, is de wet tot vermindering van den accijns op den turf; ik wil over dit project niet uitweiden, noch ook onderzoeken, of het al dan niet raadzaam of billijk zij, eenen accijns op brandstoffen, in ons land, te heffen; want wellicht zoude men mij dan verwijzen naar de voorbeelden van vroegere jaren, of ver verwijderde tijkvakken; evenmin zal ik herhalen tot welke hoogte deze accijns voorheen, zoo wel in ons Vaderland, als in een of meerdere gedeelten van hetzelfde, geheven is geworden: liever zal ik mij eenvoudig bepalen tot de verklaring, dat de vermindering van het bedrag van den accijns per ton, en meer bijzonder van dien der eerste soort eerste klasse, welke in dit ontwerp plaats gehad heeft, in vergelijking van dat, hetwelk verleden jaar werd voorgesteld, mij bij den eersten opslag aangenaam was, waardoor alzoo dit project, op zich zelf genomen, zich niet ongunstig voordeet.

Ik meende dan ook hieruit te mogen afleiden, dat men bij den accijns op de steenkolen van hetzelfde beginsel, namelijk vermindering van het vroeger voorgestelde bedrag, zoude uitgegaan zijn, en mitsdien diegenen, die gewoonlijk steenkolen stoken, eenen evenredigen of althans nabijkomenden accijns zoude doen betalen, als zij dragen zouden die gewool zijn turf te branden; doch ik heb mij daarin zeer bedrogen gevonden bij het onderzoek der project-wet, en heb, ondanks de aanmerkingen der afdeeling, waartoe ik de eer heb te behooren, geene vermindering van het vroeger voorgestelde bedrag kunnen bekomen, zoodat, indien de beide accijns-wetten op den turf en de steenkolen, zoo als zij liggen, mogten worden aangenomen, de accijns op 1000 pond schaal steenkolen, met de 38 opercenten, het collectief zegel, dat voor de biljetten en de inkomende regten, met de verhooging, bedragen zoude f 13.22 en daarentegen die op 45 1/2 ton eerste soort eerste klasse, of spon-, bagger- of baggeluur-turf (welke hoeveelheid, bij de Regering, met 1000 pond steenkolen gelijk gesteld wordt) daarbij eveneens gevoegd de 38 opercenten, het collectief- en biljet-zegel, bedragen zoude f 8.47 1/2.

dus een verschil, wat de beste soort aangaat, van f 5.04 1/2, welk verschil (hetgeen klimt, naar mate de turf-soorten van mindere klasse en dus minder belast zijn) mij, hoe geneegen ik ook wezen moge, om de voortbrengselen van onzen eigen bodem boven die van vreemden oorsprong, te bevorderen, in de daad te aanmerkelijk en al te drukkend voorkomt voor diegene onzer landgenooten, die gewoon zijn, voor een groot of klein gedeelte, steenkolen te stoken; en het is, om deze reden, dat ik mij niet vereenigen kan met de accijns-wet op de steenkolen, zoo als die ons thans, in verband tot den accijns op den turf, is voorgesteld.

Wat de accijns op het brandhout betreft, zoo schijnt het mij toe, dat dezelve geringe opbrengst niet zal kunnen opwegen tegen de vele moeilijkheden en ongelijkheden daaraan verbonden. In beide steden zal, bij den invoer van brandhout, even min moeilijkheid bestaan, als thans plaats heeft voor de stedelijke belasting, welke aldaar veelal op hetzelfde wordt geheven, doch in de kleinere plaatsen, enz., in die welke tot het platte land behooren, en zoo ruimschoots in art. 2 zijn ongenomen, zal een matig toezigt ontstaan moeten, en zal er bovendien eene al te groote ongelijkheid geboren worden tusschen hen die in en even buiten zoodanige plaats wonen; zoo bij voorbeeld zal, om er maar eene te noemen, een inwoner van het Forth Bath, voor eene hoeveelheid brandhout, ter waarde bij voorbeeld van f 20 betalen, wegens accijns, 38 opercenten en collectief zegel f 2 96, en een ingezetene van diezelfde gemeente, er even buiten wonende, die twee haardsteden heeft, zoo veel hout kanne branden als hij wil, voor 51 à 52 cents 's jaars; maar bovendien zal de bepaling van art. 7, volgens welke de bewoners van de in art. 2 opgenoemde plaatsen geen hout van afbraak van gebouwen of van gesloopte schepen mogen verbranden, dan na voorafgaande betaling van den accijns, tot hatelijke onderzoekingen en nasporingen aanleiding geven, en het gevolg daarvan zal wezen, dat de eerlijke man betalen, en de minder naauwgezette sluiken zal; ik kan mitsdien met dit ontwerp niet instemmen. — Uit het aangevoerde zullen U Ed. Mog. kunnen afleiden, dat ik mij slechts met één van de drie voorgestelde wets-ontwerpen van accijns op de brandstoffen, zoude kunnen vereenigen, dat is met dat van den turf; maar zal ik dan belasten dezoodaigen die dit inlandsch voortbrengsel verbruiken, en hen geheel vrij-laten, die zich van een buitenlandsch (om welke redenen dan ook) gelieven te bedienen? dit ware in mijn oog, voor het minst zonderling, of liever onbillijk, en dese mijne meening wordt nog versterkt door de antwoorden van Regeringswege gegeven, waarin gezegd wordt, dat de accijnsen op den turf en de steenkolen niet dan gezamenlijk kunnen werken. Ik stemme dit gaarne toe, en vinde mij dienvolgens verplicht, om Z. M. eerbiedig te verzoeken, de drie ontwerpen van wet tot invoering van eenen accijns op den turf, de steenkolen en het brandhout in nadere overweging te willen nemen.

De Heer Quintus geeft toe, dat in de onderbavige ontwerpen vele bezwaren zijn weggenomen, die tegen de in het vorige jaar voorgedragene waren geoppard; er zijn echter desniettemin bij hem zoo vele gewichtige bedenkingen daartegen overgebleven, dat hij dezelve, ten minste niet alle, kan goedkeuren.

Zijne bedenkingen bepalen zich voornamelijk tegen de voorgedragene belasting van den turf.

In de eerste plaats beschouwt hij die belasting als het eigentlijke doel missende, dat men zich daarbij had voorgesteld, te weten het gebruik te belasten en daarbij den landbouw te beschermen. Volgens het ontwerp toch worden van de 15,550,000 tonnen turf, waarop het verbruik begroot wordt, 5/6 bij de 500,000 en slechts 1/6 van den invoer tot verbruik belast, terwijl die 5/6 door ruim 9/10 van den inpost gedrukt worden; zoodat de belasting bijna geheel den grondbezieker treft, die reeds een zwaar belasting is, en voorts van een consumtie-middel verandert in eene directe belasting van den grond bij deszelfs gebruik. De nadeelige gevolgen daarvan voor den landbouw springen in de oogten. In de tweede plaats beschouwt de spreker de belasting als ongelijk

dragende, zoo wel met betrekking tot het belaste voorwerp zelve, als ten aanzien der belaste personen, gelijk mede in vergelijking met andere belaste voorwerpen. Met opzigt tot het belaste voorwerp zelf is zij ongelijk, omdat verschillende soorten van hetzelfde, ongeacht het groot onderscheid van derzelve innerlijke waarde, eveneens belast worden, en omdat het grootste gedeelte van den turf direct bij de ontginning belast wordt, terwijl een ander gedeelte van alle belemmering bij de bewerking bevrijd, ja zelfs onbelast blijft, zoo het maar niet in eenige steden wordt ingevoerd. — Met opzigt tot de personen, die de belasting moeten betalen, is dezelve onevenredig uit hoofde van het verschil, dat te haren aanzien gemaakt wordt, tusschen de bewoners der steden en die van het platte land. — In vergelijking met andere accijzen op de brandstoffen, vooral met die op de steenkolen, is de belasting op den turf veel zwaarder. De Regering schijnt wel van zins geweest te zijn om eene evenredigheid tusschen dezelve daar te stellen, en den turf tegen de steenkolen te beschermen; doch, volgens den spreker, is de maatstaf van vergelijking, die zij daarbij heeft aangenomen, en naar welken 1000 Nederl. ponden steenkolen gelijk gesteld worden met 45½ tonnen turf, verkeerd, alzoo de genoemde hoeveelheid steenkolen in duurzaamheid en warmtekracht en dus in waarde voor het huisselijk gebruik de aangenomene hoeveelheid turf verre overtreft, zoodat niet alleen alle evenredigheid zoude vervallen, maar zelfs de uitkomst zoude zijn dat de steenkolen door de belasting beschermd wierden tegen den turf, — een buitenlandsch tegen een binnenlandsch voortbrangsel; de fabrikaadje en het vertier van welke laatste nog bovendien in zoo vele andere opzichten boven het buitenlandse is bezwaard.

In de derde plaats acht de spreker de voorgestelde belasting te drukkend. Zij treft geen voorwerp van weelde, maar eene eerste levensbehoefte; zij bezwaart de meervermogenen met een kostbaarder armenonderhoud; zij zal minvermogenen, die tot nog toe onbedeeld zijn gebleven, noodzaken, om de toevlugt tot de diakoniën te nemen; zij zal de stedelijke gemeentekassen van een groot deel van derzelve inkomsten berooven, en dus veroorzaken, dat de ingezetenen dier plaatsen met nieuwe lasten moeten bezwaard worden; zij zal het middel van bestaan van vele eigenaars van lage veenen bederven.

In de vierde plaats beschouwt de redenaar het ontwerp op den turf als onaannemelijk, omdat het niet systematisch is; omdat het eene indirecte en directe belasting te gelijk inhoudt; omdat dien ten gevolge al de omslag en de menigte van ambtenaren, aan beide die soorten verbonden, daardoor veroorzaakt zal worden; omdat de uitvoering daarvan bij gevolg niet anders dan zeer kostbaar kan wezen; en omdat de spreker in die uitvoering groote en menigvuldige moeilijkheden te ontmoet ziet, waarvan hij verschillende voorbeelden aanhaalt.

Ten slotte behandelde de redenaar de vraag, of er dan geene middelen zouden te vinden zijn, om al deze zwarigheden weg te nemen of te voorkomen, welke vraag hij ten deele met ja en ten deele met nee beantwoordt. De belasting op de brandstoffen was eene van die, waartoe hij nooit anders dan in den uitersten nood zijne toevlugt zou willen nemen, maar zoo zij er volstrekt wezen moest, dan meende hij dat zij alleen bij den invoer in de beslotene steden moest gevezen worden, en dat men de opene steden en het platte land daarin bij wijze van admidiatie, of vermeerderd haardsteden-geld, moest laten dragen. Die wijze van belasting zoude oneindig beter uitkomsten opleveren en aan veel minder bezwaren onderhevig zijn. Wilde men echter daartoe niet overgaan, waarom zoude men dan niet eene belasting op andere middelen van consumtie leggen, die niet zoo zeer tot de eerste levensbehoeften behooren, maar welker veelvuldig gebruik met eene matige belasting de schatkist zeer zoude sitijven, terwijl de verbruiker die belasting ongevoelig, en als het ware ongedwongen zoude betalen, omdat het aan zijne verkiezing staat het belaste voorwerp al of niet te gebruiken. De spreker bedoelt geene belasting op den in-, uit- of doorvoer, geene belemmering van den handel, maar alleen eene belasting op het binnenlandsch verbruik, welke, even goed als op het buitenlandschgedistilleerd, den wijn, de steenkolen, de suiker en het zout, ook op koffij en thee zoude kunnen worden ingevoerd. Ten opzichte van den tabak bestonden er, uit hoofde van deszelfs veelvuldige verwerking binnenslands, ten deze wellicht zwaarwichtige bedenkingen. Maar een accijs op koffij en thee zoude den handel niet benadeelen, daar de handelaars zonder bezwaar van het middel van entrepôt gebruik kunnen maken. Zij zouden zich wel is waar eenige formaliteiten, de winkelier eenige voorschotten moeten getroosten; doch dit levert geene gewichtige zwarigheden op; en bovendien bestaat er geene belasting, waarin zich niemand beklagt. De spreker houdt zich overtuigd, dat de handelsstand, die zoo bij herhaling getoond heeft het wel met het vaderland te meenen, niet zoude begeeren aan hetzelfde een offer te weigeren, hetwelk zoo gering schijnt in vergelijking van de werkelijke betaling, waaraan hij niet meer, dan ieder ander ingezetenen onderworpen zoude worden.

(Wij zullen deze, en andere aan ons medegedeelde redevoeringen, voor zoo ver zij niet reeds in dit verslag zijn ingevoegd, nader in derzelve geheel geven.)

De Heer van Reenen zegt niet te willen treden in herhalingen van hetgeen hij reeds meermalen gezegd heeft, omtrent de moeilijkheden, welke de wijze van heffing, bij de wet voorgedragen, oplevert; en zich alleen te zullen bepalen tot weinige aanmerkingen; verschillende andere toch welke hij had willen maken zijn reeds door den vorigen spreker voorgedragen. Eene der voornaamste meent hij evenwel te moeten herhalen, omdat het hem is voorgekomen dat de Minister van Financien niet zoo veel acht op dezelve heeft geslagen, als die verdiende. De wet namelijk brengt den *baggerturf* zonder eenige de minste onderscheiding onder de eerste soort, eerste klasse, en onderwerpt die aan eene belasting van 12 centen, niet tegenstaande het wel zeker is, dat er een groot verschil onder dezelve bestaat. Aan de Kamer ingeleverde verzoekschriften hebben dit aangebond: een onder anderen uit Breukelenveen en de omstreken stelt 60 ton zwaren en 120 ton ligten turf gelijk met 1 hoed steenkolen. Deze berekening, wat de eerste betreft, komt vrij wel overeen met de antwoorden, door het Gouvernement gegeven, maar eene tweede klasse, of tweederlei soort van *baggerturf* is in de wet niet bekend; zal nu de ligte turf, die evenwel indedaad meermalen de helft niet waard is, gelijkelijk belast worden, als de zware? Dit is eene stellige onregtvaardigheid; te meer daar men vele duizende tonnen van die soort in vroegere verzoekschriften aangeboden heeft te leveren voor de som, die bij het vorige ontwerp als belasting werd voorgesteld.

Het thans in deliberatie zijnde ontwerp kan derhalve niet aangenomen worden, omdat hetzelfde zoo zeer is ten nadeele der lage veenen, die reeds daarenboven gedrukt zijn door onkosten van bedijking, inlegpenningen en andere; deze zwarigheid is, zijns bedunkens, door den vorigen spreker duidelijk voorgesteld, en het komt hem voor uit de verandering, nog heden in de wet gemaakt, dat dezelve niet duidelijk genoeg ter kennis van Z. M. is gebracht, want dan zoude de verandering niet in art. 31, maar in art. 3 zijn gebracht, en ook de *baggerturf* zoude in twee klassen zijn gesplitst geworden.

De spreker kan verder de wet niet aannemen, omdat er volgens den aanhef derzelve voorzien moet worden in de behoeften van het jaar 1833. Ondertusschen blijkt het uit art. 28, dat er voor dit jaar door de belasting, zoo als die nu voorgesteld wordt, niets in de schatkist zal komen; is het de behoefte van het oogenblik, die ook hij weet dat groot is, welke eene belasting op de brandstoffen vordert, dan kan ook uit dien hoofde deze wet niet aangenomen worden.

En welke is dan daarenboven de som welke die belasting zoude opbrengen? Dezelve is zeer onzeker en onbepaald, zoo wel uit hoofde van den maatstaf, als van de hoegroothed van het belastbaar voorwerp.

De wet legt in art. 1 en 4 eene belasting per ton op den turf. Maar wat is een ton? Is die maat in ons tegenwoordig stelsel van maten en gewigten bekend? Wordt er niet integendeel in het dagelijksche leven en door de leveranciers een onderscheid gemaakt tusschen de ton en de nieuwe ton of het dubbele vat? Heeft de benaming van ton niet in de onderscheiden oorden des vaderlands zeer verschillende beteekenis?

En kan men eene wet aannemen, die eene belasting daarstelt, van welke de grondslag voor verschillende uitleggingen vatbaar is? De spreker zegt zoo veel te meer gewigt hieraan te hechten, omdat het Gouvernement in de berekening van de opbrengst der belasting de consumtie berekent op 13 millioen tonnen, terwijl in de memorie van het verleden jaar, dezelve gebragt was op 24 millioen; welk getal is nu juist? wordt er ook in die opgave van verschillende tonnen gesproken? het verschil kan niet bestaan in de quantiteit van den bij den vervoer belasten langen turf, daar de raming van de opbrengst aantoon, dat de consumtie daarvan veel minder dan een derde van het verschil tusschen die sommen bedraagt. Hetgeen waarop alles in deze belasting aankomt, zoo wel de hoegroothed van dezelve als haar rendement, is ten uiterste onzeker.

Een groot gebrek van deze wet bestaat verder daarin dat men met eene te groote naauwgezetheit tot den laatsten cent toe wil innen en geen turfje wil onbezwaard laten. Van daar vooreerst dat er gesproken wordt van eene belasting per ton, meerdere of mindere hoeveelheid naar evenredigheid; zoodanig bijvoegsel konde te pas komen, wanneer men van eene belasting per 100 ton sprak; niet, wanneer men van enkele tonnen spreekt, die 2, 3, 4, 5, 6 of 12 centen belast worden. Van daar ten andere menigvuldige opgaven, aanwijzigingen en dergelijke formaliteiten in de wet, welke voor den veenbaas bijna niet zijn na te komen, en aan de schatkist groote kosten van toezigt veroorzaken. De spreker zegt, niet te willen herhalen, wat hij te dezen opzichte in het voorleden jaar heeft gezegd, en wat ook nu in zijne nota bij het verslag der centrale afdeeling is aangemerkt, en door andere leden is aangedrongen.

Maar meent men dan zoo naauwkeurig te moeten toezien tegen het ontduiken der belasting, dat men zich niet kan vergenoegen met de verklaring van den veenbaas, wegens de roeden lands, die hij met veen bestrijkt of in het zwart leggen zal? Meent men niet genoegzaam de sluikerij te kunnen weren van veen, dat, vóór het als turf vervoerd kan worden, een geroemen tijd op het veld moet blijven liggen? Hoe kan dan de administratie die weren, wanneer het 6de artikel, zoo als het nu laatstelijk is veranderd, aangenomen wordt? In de buitenwijken toeh der steden, neemt men de verklaring aan der bewoners, omtrent het al of niet branden van langen turf; verkeerde opgave wordt gestraft met eene boete, gelijk staande aan viermaal het verschuldigd haardstedengeld. Hoe groot is nu niet het getal dergenen in de buitenwijken, die of niets of slechts weinige guldens in het haardstedengeld betalen? Deze kunnen dus ongestraft den turf ter sluik inslaan, en daarenboven dezelve, het zij ze die met of zonder betaling der belasting op de haardsteden bezitten, zoo dikwerf zich de gelegenheid opdoet, in de steden brengen. De spreker zegt, dat de voorgestelde wijze van invordering der belasting, het naar zijn inzien onmogelijk maakt, de wet aan te nemen.

De Heer van Dam van Isselt: Ik werd bij het einde van het vorige jaar verhinderd uwe belangrijke beraadslagingen bij te wonen. Ik heb dezelve echter met belangstelling gevolgd, zoo veel zulks mogelijk was bij de invoering eener nieuwigheid bij de redactie van de Staats-Courant, zeker als middel van bezuiniging, en waarbij de redevoeringen der leden van deze Kamer worden medegedeeld drie of vier weken nadat dezelve zijn uitgesproken.

Het komt mij van belang voor, dat de Staats-Courant zoo spoedig mogelijk verslag doe van hetgeen hier gesproken wordt, omdat het dan naar waarheid geschiedt, en de gelegenheid benomen wordt, om in andere Couranten leugenachtige en lasterlijke berigten te doen plaatsen, waardoor de leden der *zongenaamde oppositie* in een hatelijk en verkeerd daglicht worden gesteld, terwijl zij te goeder trouw zijn en zwijgen, wanneer hun het geheim wordt opgelegd; om te voorkomen, dat een bezoldigde dagbladschrijver artikelen plaatse, waarbij de eer der nationale representatie in sommige harer leden wordt aangerand.

Ik keer weder tot mijn onderwerp. Ook ik zoude het buitengewoon crediet hebben toegestaan, niet omdat ik zoo onbepaald den gang onzer buitenlandsche aangelegenheden bewonder, maar omdat ik van meening ben, dat men op het oogenblik, dat de Fransche benden op de schandelijkste wijze het kasteel van Antwerpen aanvielen, het Gouvernement niet van hulpmiddelen kon ontblooten om krachtadigenwederstand te bieden. Geheel anders is het met de begroting van uitgaven gelegen, en het blijft mij een raadsel, hoe men dezelve heeft kunnen toestaan met alle derzelve gebreken, daar dan toch de reden, die hier zoo dikwerf is aangehaald, dat de drang der omstandigheden zulks vorderde, geheel was vervallen door het toestaan van het buitengewoon crediet voor oorlog, en niemand zich ontveinzen kan, dat wij, zonder het invoeren der zoo vaak gevraagde bezuinigingen, het nationaal bankroet met snelle schreden te gemoet gaan.

Ik heb bij eene vroegere gelegenheid gezegd, dat, wanneer de meerderheid de begroting der uitgaven had toegestemd, ik het voor een pligt der minderheid hield mede te werken, zoo veel in haar vermogen was, tot het daarstellen der middelen.

Ik heb dan ook de voorgedragene wetten, die thans in discussie zijn, met naauwgezetheit onderzocht, in de hoop van mij met dezelve te zullen kunnen vereenigen.

Z. Exe. de Minister van Financien heeft mij destijds zeer geprezen om mijne toegevendheid. Ik zoude ook zoo gaarne die toegevendheid aan de zijde der Kegering zien.

Aan sommige geringere bedenkingen heeft men toegegeven; andere van meer gewigt heeft men geheel over het hoofd gezien.

Ik zal kortelijk de redenen ontvouwen, die mij zullen nopen om Z. M. eerbiedig te verzoeken de wetten op de brandstoffen in nadere overweging te nemen.

De drie wetten als met elkander in de naauwste betrekking staande, zal ik dezelve gezamenlijk in mijne beschouwing opnemen, en in de eerste plaats spreken over het brandhout.

Wanneer men nagaat hoeveel onbebouwde gronden nog in ons vaderland aanwezig zijn, en hoe vele kosten er toe behooren om die gronden te ontginnen en tot bosch te maken, zal men het bezwaarlijke eener belasting op het brandhout ligtelijk beseffen. Niets toch staat de ontginning van woeste gronden meer in den weg.

Men heeft verlangd, en te regt, dat de graauwe turf zoude worden vrijgesteld van belasting, om den landbouw te bevorderen, en door eene belasting op het brandhout zoude men den landbouw krachtadig tegenwerken.

Zonder van de moeilijkheid der toepassing te spreken, is dit voor mij genoeg om die wet te verwerpen.

Met betrekking tot de belasting op den turf en de steenkolen, zal ik niet treden in de breedvoerige ontwikkeling der onderscheidene bezwaren in de afdeelingen en ook reeds dezen morgen door sommige mijner ambtgenooten geopperd, maar mij bepalen tot eenige weinige punten, die mij bewegen om deze wetten niet aan te nemen, hoewel ik in het algemeen eene belasting op de brandstoffen ten togedaan.

In de eerste plaats dan, vinde ik dat men vrijdom zal verleen aan fabrieken, op daartoe te doene verzoeken.

Hetgeen bij eene wet is bepaald, kan niet meer als eene gunst worden beschouwd en eene bloote aangifte moet dus voldoende zijn.

Er staat in de wet, door Ons, dat wil zeggen door den Koning. Maar daar een Koning, bij den meesten ijver en bij den besten wil voor het heil zijner onderdanen, een mensch blijft, zal de beoordeeling aan anderen worden opgedragen. En nu vindt de verzoeker in de eerste plaats een onbescheiden bode, want de ministeriële boden behooren in het algemeen tot het onbeschoftste ras van menschen, die hen voeren zal naar een klerk, van daar tot een tweeden, en zoo vervolgens tot den ambtenaar met dit werk bijzonder belast. En dit alles zal hij zich moeten getroosten, die een verkeerde regt heeft bij de wet.

Bij gelegenheid der discussien over den azijn en de zeep, heb ik U Ed. Mog. daarvoor gewaarschuwd, als voorziende dat het Gouvernement zich daarop, als op een antecedent, zoude beroepen. En inderdaad, ik heb mij niet bedrogen. In de antwoorden op de bedenkingen, door U Ed. Mog. gemaakt, heeft de Regering ons naar de wetten op azijn en zeep verwezen; ik kan mij met dat denkbeeld niet vereenigen.

Een tweede bezwaar is, dat men de vrijstelling kan intrekken, zonder dat bij regterlijk vonnis van de overtreding is gebleken.

Hetgeen de wet toestaat, moet niet door administrative willekeur kunnen worden ingetrokken; dat leidt ons tot de verderfelijke conflicten van jurisdictie; wie beschuldigd wordt, moet door den regter worden gevonnisd, en alleen wanneer die hem veroordeelt, moet hij schuldig worden verklaard.

Hoewel de lijst der fabrieken, die gedeeltelijk vrijstelling zullen genieten, zeer is vermeerderd, blijft nog altijd de vraag onbeantwoord, hoedanig men handelen zal, wanneer zich fabrieken opdoen, die niet in de wet zijn opgenomen, terwijl de Staten-Generaal niet zijn vergaderd?

Het ware regelmatig te bepalen, dat dezulke voorloopige vrijstelling zouden genieten en daarvan eene voordragt van wet gedaan werd, zoodra de Staten-Generaal weder zouden vergaderd zijn.

Dit moge door sommigen als eene kleinigheid worden beschouwd; in den toestand, waarin wij verkeeren, bestaan er geene kleinigheden, zoodra zij tot een beginsel behooren, omdat wij zoo van concessie tot concessie worden gebragt.

Eindelijk moet ik U Ed. Mog. opmerkzaam maken, dat niet bij de wet bepaald is of de fabrikanten zullen bevrijd zijn van de betaling van het collectief zegel; — zonder deze bepaling is de vrijstelling illusoir, en zoude de belasting nog zoodanig stijgen, dat alle middelen tot concurrentie daardoor zouden verloren gaan.

Ziet daar, Ed. Mog. Heeren, buiten de algemeene bedenkingen, de meer bijzondere redenen, die mij tegen de voorgedragene wetten zullen doen stemmen.

De Heer van Suchtelen tot de Haere: Zoo zeer genegen als iemand, vooral in tijden als wij thans beleven, ik zegge moeilijken toestand, het Gouvernement te willen schragen, en egaal met andere bewoners van Oud Nederland, naar evenredigheid van vermogen en bezittingen, de zoo zeer benoedigde lasten te helpen dragen, had ik ook gewenscht mijne goedkeuring aan de thans in deliberatie zijnde wet te kunnen geven, te meer daar ik bij vorige gelegenheid mijne toenaderende stem daartoe had uitgebragt.

Dan, Ed. Mogende Heeren, het bij deze project-wet ingelaschte 6de art. levert een zoodanig groot bezwaar voor mij op, dat ik niet alleen mij moet onthouden hieromtrent het stilzwijgen te bewaren, maar Z. Exc. den Minister van Finantien, zoo doenlijk, met hetzelfde bekend makende, uit te noodigen daarin te willen voorzien.

Het genoemde artikel bevat in de derde zinsnede, dat in alle gemeenten, buiten besloten steden, in plaats van een te heffen accijns, als in het begin van dit artikel genoemd, dat is bij de ontginning, geheven zal worden eene directe belasting op de haardsteden, en wel op den voet, waarop de belasting op het personeel, naar den vierden grondslag, en die nu tot het bedrag van 25 ten honderd in hoofdsom bepaald is geworden, en welke verhooging van haardstedengeld nog daar te boven onderworpen zal zijn aan de opcenten, zoo als die op de belasting op het personeel gesteld is, met bijvoeging naar luid der project-wet, voor alle, het zij voor in gebruik zijnde of onbruikbaar gemaakte schoorsteenen, in ieder gebouw aanwezig.

Door deze bepaling dan toch wordt de belasting niet alleen van eene geheel andere natuur, maar drukt, en als accijns, en als directe belasting, gevolgelijk dubbel.

Ik beken en doe hulde aan de welmeenende pogingen, in de nadere opgave van veranderingen, ten slotte dezer zinsnede gevoegd, waarbij men eene verzachting daaromtrent heeft willen daarstellen, dat namelijk de gezegde directe belasting dan alleen zal verschuldigd wezen te voldoen, wanneer die ingezetenen en bewoners buiten besloten plaatsen gebruik maken van den langen zwarten of fabriek-turf, in art. 3 onder de 2de soort, 4de klasse, gerangschikt, in welk geval zij alsdan gehouden zullen zijn deswege aangifte te doen op het inschrijvings-biljet voor de belasting op het personeel; trouwens ook deze welmeenende pogingen tot verzachting voor het leed, ik herhale het, zullen de hand leenen tot fraude, vele onaangenaamheden veroorzaken en groote onevenredigheden doen geboren worden. In Januarij toch ontrant men het beschrijvings-biljet, en daarbij zal men dan reeds moeten bepalen of men zich van die soort van turf zal willen bedienen; dit toch hangt geheel, immers in die oorden, mij het meest bekend, van de prijzen der twee opgenoemde soorten af? In de twee laatst verloopen jaren waren naar proportie der qualiteit de prijzen van den spon- of baggerturf, lager dan die van den langen, en men bediende zich dus grootendeels van den eerste: de bewustheid echter hiervan bekomt men niet dan voor de maanden Maart of April, wanneer de turfschippers zich met hunne ladiogen en schepen komen vertoonen; weinige doen daar te boven de provisie van eene soort maar gemeenlijk voor beide op, dat is twee derde spon en een derde lange turf. Nu zal men voor dat *een derde langen turf* der haardsteden, het zij dan in gebruik of niet; ik vrage met bescheidenheid is dit regtvaardig, evenredig en billijk? Daarenboven stelt men de bewoners aan rivieren gelegen, zeer dikwijls in een zwaren strijd met hunne beurs en hun geweten, daar niet zelden in den zomer, bij eene lage en vallende rivier, de schippers voor een zeer verminderden prijs hun langen turf komen aanbieden, om zich van een gedeelte hunner lading te ontdoen, om verder opwaarts te varen. Het beschrijvings-biljet trouwens hiervan geen melding makende, zal de consciencieuze man het hem anders zoo lijkende goede koop refuseren; terwijl de minder scrupuleuse het zal wagen, en bij nachten en ontijden den schipper helpen, en zich zelfs profijt zal doen.

Men zegge niet dat, naar luid dezer nadere opgave en zinsnede, hij alnog zulks kunne aangeven, hiertoe is de tijd te kort, en de ontvanger al dikwerf te verre verwijderd, daar de schipper spoed maakt, en de tijd hem kostelijk is.

Een groote stap ter voorkoming van dit te duchten kwaad, zoude voorzeker hierin kunnen bestaan, dat men van geene meerdere schoorsteenen of haardsteden de belasting betaalde, dan men ingebragt heeft, waardoor men minder scrupuleus in die aangifte zoude zijn, en iets wagen, om in het vooruitzicht zich meerder voordeel te doen, hetgeen zoo aan den lande, als in de gevolgen aan den veenbaas, meerder voordeel zoude aanbrenghen.

De billijkheid, zoo ik vertrouwe voor mijn voorstel en bedenkingen pleitende; zal hoop ik dien uitslag opleveren, dat ik gaaf voor de aanneming zal kunnen stemmen, en zal daartoe het antwoord van Z. Exc. inwachten.

De Heer Junius van Hemert beschouwt eenen accijns op het brandhout als zeer doelmatig voor eene stedelijke, maar als hoogst ongeschikt voor eene landelijke perceptie, en zal dus het ontwerp betrekkelijk dien accijns niet goedkeuren.

Ten aanzien der beide andere ontwerpen oppert hij bedenkingen, waaromtrent bij de nadere inlichtingen des ministers wil afwachten.

Zijne aanmerking op het ontwerp nopens den turf, betreft de weinige eenheid in de wijze van perceptie, daar men het eene gedeelte van het product bij de ontginning, het andere bij den invoer belasten wil. Deze ongelijkheid moet zijns inziens tot groote moeilijkheden en tot onbillijkheid aanleiding geven, waarom hij wenscht ingelicht te worden:

1°. welke de reden zijn, waarom de belasting op den fabriek-turf niet op dezelfde wijze zou kunnen worden geheven, als die op de andere soorten, — en bijaldien daaromtrent de belasting bij de ontginning onraadzaam moest worden gekeurd, dan

2°. of de omslagtigheeden der surveillance, die uit de laatste redactie van art. 6 voortspruit, niet zoo groot zal wezen, dat de opbrengst door de onkosten dier surveillance geheel zou worden geabsorbeerd, en of het dan niet beter ware, de heffing daarbedoeld te laten varen, dan haar zonder voordeel voor de schatkist, alleen tot onderhoud en vermeerdering van het aantal beambten, te doen strekken.

De accijns op de steenkolen komt den spreker voor, in vergelijking tot dien op den turf op eene zeer onevenredige wijze te zijn opgedreven, waarvoor dat voor vele fabrieken volstrekt onmisbaar artikel, hetwelk reeds aan vrij bezwarend inkomend regt is onderworpen, te zeer in prijs verhoogd wordt. De spreker meent dus, zoo lang er geen uitzicht bestaat op eene algeheele afschaffing van het inkomend regt, dien accijns niet te mogen toestaan tot de hoogte waarop die is voorgedragen, te minder daar de toegestane vrijdommen voor de fabrieken (welker gunstige werking nog verminderd wordt door de verplichting om het collectief zegel te betalen) hem niet voldoende voorkomen.

Zijne stem zal afhangen van de te ontvangene inlichtingen.

De Heer Fockema treedt in algemeene beschouwingen over den tegenwoordigen toestand der maatschappij en dien van het vaderland in het bijzonder. Hij verklaart zich tegen het tot nu toe in Nederland gevolgd finantieel stelsel, en eindigt aldus, na voorloopig nog eenige bedenkingen omtrent de voorgedragene wetten wegens het personeel en het gemaal, te hebben medegedeeld:

» Daar ik de aandacht van U Ed. Mog. met eene algemeene beschouwing van de belastingen zoo lang heb bezig gehouden, zal ik mij over de voorgedragene belasting op de brandstoffen slechts bepalen tot eene korte opgave van de hoofdpunten, welke op mijne uitspraak bij de hoofdelijke stemming eenen beslissenden invloed zullen hebben.

» Vooreerst: Ik beschouw de belasting op de drie soorten van brandstoffen, — turf, brandhout, steenkolen, — in zoodanig nauw verband, dat mijne stem over allen dezelfde zal zijn. Ik erken, dat er zeer groote bezwaren voorkomen in de voorgedragene belasting op het brandhout; doch er bestaan ook, en wel niet min gewigtige, bezwaren ten opzichte van den turf; en ik deel dus noch in het gevoelen van dezoodanigen, die het brandhout alleen van de belasting zouden willen bevrijden, noch in het gevoelen van het Gouvernement, dat men de twee andere belastingen zoude kunnen invoeren zonder deze, want dan zoude het evenredig dragen van eene belasting op de brandstoffen door de gebruikers verbroken zijn.

» Ten tweede, acht ik de gelijkstelling van den langen zwarten en graauwen turf zeer ongepast. Zijne Excellentie de Minister van Finantien heeft wel in de vorige zitting ons een aardig geschilderd tafereel vertoond, waarop de overgang van graauwen tot zwarten turf werd aangeduid, en die overgang, zoo als doorgaans de overgangen in de natuur zijn, was bij trappen, maar de eigenlijke graauwe turf is zeer bekend. Hier bestaat dus eene onbetwistbare onevenredigheid.

» Ten derde, alle turfsoorten zullen veraccijnsd worden bij de ontginning, uitgezonderd die van de vierde klasse der tweede soort. Hiervan zal de accijns betaald worden in de aangewezenen steden bij den invoer, en aan de opgenoemde fabrieken, enz., zal restitutie voor 9/10 worden verleend; maar in de buitenwijken der steden en over het geheele zogenoemde platte land, zal in plaats van den accijns voor huisselijken brand een afkoop plaats hebben. Hierin vind ik twee gewigtige onevenredigheden. Het eerste punt is meer algemeen, omdat, naar aanleiding van de eigene opgave van het Gouvernement in de Memorie van Toelichting, de belasting in de aangewezenen steden veel hooger zoude zijn, dan die in de buitenwijken en over het platte land, daar de verhouding van eerstgemelden tot laatstgemelden staat, bij de vereeniging van den langen turf en het brandhout, als bijna 8 tot 1, en bij den langen turf op zich zelven, als bijna 45 tot 11. Het tweede punt is, dat in de aangewezenen steden de fabrieken, enz., met de bemoeijenissen van teruggave te vragen en met de kosten van openbare bedienden tot meting zijn bezwaard, en daarenboven met 1/10 van den accijns en aanhangsels blijven belast, terwijl de fabrikeurs elders van dat alles, zoo verre ik de bepalingen van de voordragt begrijp, zullen zijn bevrijd.

» Alle deze onevenredigheden, welke eene groote onbillijkheid en zelfs onregtvaardigheid in zich vereenigen, bewijzen, mijns inziens, baarlijk, dat de heffing van eene rijksbelasting op de brandstoffen niet aannemelijk is.

» Daar verder de brandstoffen volstrekte behoeften zijn voor vele gewigtige fabrieken, trafijken en andere takken van nijverheid, en om de noodige mededinging, lange reeksen van zoodanige voorwerpen in de voordragten worden aangevoerd, die aanvraag tot bijna geheele teruggave kunne doen; daar bovendien deze zoo uitgebreide vrijstellingen tot velerlei slinksche handelingen ten nadeele van den staat en van de eerlijkheid aanleiding geven, acht ik ook van dien kant een rijksaccijns op de brandstoffen niet aannemelijk of staatkundig goed.

» Eindelijk beschouw ik de brandstoffen meest geschikt voor eene plaatselijke belasting, en dan in aanmerking nemende den drukkenden toestand van vele gemeenten, welke in verlegenheid zouden komen, door het verlies geheel of voor het grootste gedeelte van dit middel, acht ik het onraadzaam, hetzelfde voor het rijk te benaderen.

» De strekking van mijn gevoelen zal alzoo niet twijfelachtig zijn."

De Heeren van Boelens en Rengers beschouwen de veranderingen, in de ontwerpen gemaakt, als onvoldoende. Het bedrag van den accijns is huns inziens alnog te hoog, de classificatie der menigvuldige turfsoorten nog te beperkt. Het brandhout achten zij geheel ongeschikt voor eenige belasting. De beide leden zullen de ontwerpen niet goedkeuren.

De Heer de Bordes beoordeelt in eene nitgawerkte redevoering de bedenkingen, die voor en tegen eene belasting op den turf kunnen worden aangevoerd. In het algemeen is hij overtuigd, dat de behoeften van den Staat de invoering van nieuwe accijnsen vorderen, en dat eene belasting op de brandstoffen niet ongepast is. Hij doet opmerken, dat bij de tegenwoordige wet de accijns op de beste soort van turf van 14 centen, gelijk zij in het vorige jaar was voorgesteld, op 12 is verminderd, en dat deze belasting vrij wat minder bezwarend is, dan die van de jaren 1807 en 1813, toen dezelve 4 stuivers per ton bedroeg. Daarentegen is de accijns op den langen turf uit de hooge veenen, zoo wel graauwen als zwarten, van 1 tot 5 centen verhoogd, eene verhooging, die hem in het belang der ontginning van hooge veenen bedenkelijk voorkomt, en voor zoo veel den graauwen turf betreft, strijdig is met het vroeger daaromtrent gevolgde stelsel. Een nog grooter bezwaar vindt de spreker daarin, dat men thans het beginsel heeft willen invoeren, om den accijns op den langen turf der hooge veenen in de grootere steden bij collectie te heffen, terwijl voor het platte land, de niet opgenoemde steden en de buitenwijken der wel genoemde, eene verhooging van het haardstedengeld zoude worden ingevoerd. Hij toont in verschillende bijzonderheden aan, dat de toepassing dezer bepaling,

veelvuldige aanleiding tot sluikerij geven en andere zwaarigheden na zich slepen zal, en uit als zijn gevoelen, dat voor den turf, even als voor het gemaal, slechts eenerelei wijze van heffing, dat is, of bij collecte, of bij den oorsprong, te volgen is.

Bij deze bedenkingen ontwikkelt hij er nog eene, die voor hem alles afdoet. Hij is, even als de Regering, van gevoelen, dat de wetten op de brandstoffen gezamenlijk behooren te worden aangenomen; en dat geene daarvan kan wegvallen, zonder groote onbillijkheid. Tegen de wet omtrent de steenkolen nu heeft hij eene onoverkomelijke bedenking, en in gemoede verplicht zijnde, die te verwerpen, vindt hij daarin eene reden te meer, om ook de wet op den turf niet aan te nemen. Daar het namelijk ook uit de van Regeringswege medegedeelde berekeningen gebleken is, dat, bij eene gelijkstelling van 1000 Nederl. ponden steenkolen met 45 tonnen turf, de eerstgenoemde meer dan eenmaal zoo hoog belast zouden worden als de turf, meent hij, dat op die wijze aan een inlandsch voortbrengsel, boven een van vreemden bodem, eene bescherming wordt verleend, die men overdreven kan noemen; te meer daar van de met vreemde schepen aangebrachte steenkolen een inkomend regt van f2 per duizend Ned. ponden betaald moet worden. Noch de turf der hooge veenen, noch die der lage, hebben zulk een beschermend regt noodig. Bij deze hoofdbedenking voegt zich nog, dat de spreker de gelijkstelling van de grove maatkolen met het kolengruis voor onbillijk houdt. Hij zal alzoo de drie voorgedragene wetten omtrent de brandstoffen moeten afstemmen.

De Heer *Op den Hooff* zegt, dat hij, in het vorige jaar de wetten op de brandstoffen afkeurende, daartoe voornamelijk geroept was door de daarin voorkomende bepalingen ten aanzien van de fabrieken, die, naar zijne meening, daarbij geene genoegzame bescherming hadden erlangd. Hij, en anderen met hem, vreesden destijds, dat niet alle fabrieken in de wet waren opgenomen; en dat de verhouding van den te verleenen vrijdom tusschen de eene en andere fabriek niet behoorlijk was in het oog gehouden. Dat gevoelen, zegt de spreker, blijkt thans niet ongegrond te zijn geweest, daar er, toch alsnu eene geheele lijst van fabrieken, in de wetten gevonden wordt, waaraan vrijdom van accijns zal worden verleend. Die lijst is met vergelijking van die in voordragt van wet, in het vorige jaar aan de beraadslagingen onderworpen geweest, met niet minder dan 23 soorten van fabrieken vermeerderd. Ook het bedrag van den toe te stanen vrijdom is van 2/3 op 9/10 gebracht, en van de steenkolen zelfs op 19/20. In dit opzigt is alzoo in allen deele aan den wensch veler leden te gemoet gekomen, en het is niet te ontkennen, dat de belangrijke fabrieken van ons land, zoo als gieterijen en pletterijen, anker- en aanbeeld-smederijen, ruimschoots in dien vrijdom zullen deelen. De redenaar vraagt echter, waarom niet aan stoommolens en stoomwerktuigen de grootst mogelijke vrijdom wordt toegestaan, waarop dezelve, zijns achtens, billijke aanspraak hadden. Inmiddels zou hij gaarne gezien hebben, dat men der Kamer een betoog, bij voorbeeld afkomstig van de administratie der nijverheid, had onderworpen, strekkende om den grond en de verhouding aan te toonen, waarop de vrijdom aan elke der fabrieksoorten zal worden verleend. De Kamer had het grootste belang om daarmede bekend te worden. De spreker had ook wel gewenscht, dat er bepalingen waren voorgeschreven omtrent de fabrieken, die zich later mogten opdoen, en aanspraak maken op den te verleenen vrijdom; bij de groote bekendheid die de zaak verkregen heeft, twijfelde hij, of er van de bestaande fabrieken wel eene van aangelang in de daartoe betrekkelijke lijst in de wet zijn weggelaten.

Uit deze inleidende aanmerkingen, zegt de spreker, zal men kunnen opmaken, dat, over het algemeen de bezwaren, welke ik bij de vorige beraadslagingen over dit onderwerp geopperd heb, uit den weg geruimd zijn, inaar zij zijn door nieuwe bezwaren vervangen geworden. In de eerste plaats, is het geheele stelsel der wet veranderd, of is het eigenlijk uit de wetten geligt, en zoekt men te vergeefs naar een vast en zeker beginsel, volgens hetwelk ieder ingezet op eene evenredige wijze zoude moeten worden getroffen. Hierdoor zal alzoo der billijkheid te kort gedaan, en alleen willekeur gevolgd worden. Dit zou vooral met den accijns op den langen turf en het brandhout het geval kunnen zijn, waaromtrent de spreker de in de afdelingen en nu bij de openbare beraadslagingen gemaakte bedenkingen ondersteunt. Hij toelst dezelve aan de berekening, door de Regering overgelegd, waarnaar, volgens hem, 350,000 zielen ruim 4 tonnen gouds zouden opbrengen en 1,500,000 zielen slechts met f 110,000 zouden worden belast. En wat is de reden van dat groot verschil? Eenvoudig het al dan niet wonen in plaatsen voorkomende op eene lijst van steden, die de spreker voor het minst gebrekkig moet noemen. Aan wie toch is daarvan de vervaardiging opgedragen geweest? Aan de gouverneurs der provincien; maar hunne meening te dezen aanzien konde nooit tot regel aangenomen worden. Ieder derzelve bevond zich toch in zijne eigene provincie, en konde in de opgave van beslotene steden niet nagaan, welke verhouding daarin met andere provincien zoude bestaan. Het verband is daardoor verbroken, hetgeen reeds bij eene oppervlakkige inzage van die lijst blijkt. Waartoe zouden anders in Zuidholland de geringste steden zijn opgenomen, waar de accijns bij collecte zal worden geheven, terwijl in Gelderland zeven dergelijke kleine steden zijn weggelaten? Ook in de zoo bloeiende provincie Utrecht, zijn IJsselstein, Montfoort en andere dergelijke plaatsen weggelaten, die evenzeer als eenige kleine plaatsen in Zuidholland op de lijst zouden behooren voor te komen. De kamer beklagt zich over de weglating dier plaatsen niet, maar zij verlangt eene billijke verhouding, eene juiste evenredigheid. Eene onbillijkheid is het insgelijks, dat voor de belasting op het brandhout ten platten lande evenredig zal worden opgebracht, daar het gebruik van het brandhout in het eene gewest niet in gelijke verhouding staat met dat in het andere. Eene andere ongerechtigheid is, dat de fabrieken in de steden, 1/10 van den accijns op het brandhout, en 1/20 van dien op den langen turf zullen moeten voldoen, zoogenaamd voor huisselijk gebruik; en de fabrieken ten platten lande geheel vrijdom zullen genieten, en beschouwd worden voor geen huisselijk gebruik eenige brandstof in te slaan. De steden zullen ook door het leggen dezer belastingen in groote verlegenheid worden gebracht, welke verlegenheid nog zoude vermeerderen, zoo ook het gemaal nog als landsbelasting werd aangenomen. Wanneer men overigens de geschiedenis der belastingen op de brandstoffen in ons land nagaat, zal het blijken, dat die belastingen dikwerf zijn ingevoerd, veranderd en afgeschaft; worden zij intusschen alsnu wederom aangenomen en ingevoerd, en later wederom afgeschaft (hetgeen volgens de vroegere ondervinding niet onwaarschijnlijk is) dan zal het vaderland met eene menigte ambtenaren bezwaard blijven, die nu zullen moeten worden aangesteld, om het toezigt over dezen zich wijd uitstrekkenden accijns te houden. Later zal in hun lot weder moeten voorzien, en dusdoende de lijst der pensioenen en wachtgelden aanzienlijk verhoogd worden. Het is bekend, hoe hoog die lijst tegenwoordig reeds is opgevoerd. — Alle deze redenen leiden den redenaar tot het besluit, dat het wellicht beter ware de landsbelasting op de brandstoffen ter zijde te stellen en dezelve aan de steden te laten, ook tot eene vergoeding voor den accijns op het gemaal, die aan dezelve grootendeels zal worden ontnomen. Hij blijft de inlichtingen des Ministers voor als nog inwachten om daarnaar zijne stem te regelen.

De Heer *van Nes* meent, dat over de zaak bij de vorige en bij de tegenwoordige beraadslaging zoo veel licht verspreid is, dat hij daarover slechts weinig meer heeft te zeggen, vooral na hetgeen door den laatst spreker zoo juist is aangevoerd. Hij ontkent niet, dat in de ontwerpen vele verbeteringen gekomen zijn, maar veel bedenkingen zijn nog overgebleven, en nieuwe bezwaren zijn er zelfs thans tegen opgekomen. Het

belang der fabrieken is, zijns bedunkens, bij den steenkolen accijns niet geheel en al in het oog gehouden, en het ware misschien beter, dat klein deel van de belasting, hetwelk de schatkist daarvan nog trekken zal, geheel op te geven. Eene belasting van 6 centen op de ton langen turf, acht bij vsor de fabrieken niet geheel en al onbeduidend. Hij moet ook eene aanmerking maken omtrent het collectief-zegel, en deelt in het gevoelen van andere leden, dat het van belang is te weten, of dat zegel door den fabrikant zal moeten worden voldaan, waardoor zij aan een niet geringen last zouden onderworpen worden. De spreker gaat ook de bezwaren na, die de belasting op den turf voor den veenman zelve zullen opleveren. Voor dien van den langen turf zijn de meeste bezwaren wel weggenomen, maar geenszins voor dien van den sponturf, waarvan de accijns, met opcenten en collectief zegel, 18 centen zal bedragen. Dit zal op eene groote hoeveelheid van turf een aanzienlijk voorschot van den veeneerder vereischen, dat de kleine veenman nooit kan bestrijden. Het voordeel van den turf zal bijgevolg alleen door den grooten veenman genoten worden, terwijl de kleine daardoor te gronde moet gaan. De classificatie der turfsoorten is nog te veel bezwarend en voor verbetering vatbaar. De consumtie van het product zal op vele plaatsen aanzienlijk lijden, daar toch de rijks-accijns met den stedelijken impost den turf al te duur in de steden maken zal, hetgeen te onraadzzaam schijnt, nu men ook het gemaal weldra aan eene rijks-belasting zal onderwerpen. Dit een en ander zoude een groot bezwaar voor den gemeenen man zijn, vooral omdat men in de stedelijke behoeften door andere middelen zal moeten voorzien. Andere bedenkingen wegen bij den spreker minder. Het ontwerp tot belasting van het brandhout zal zijne goedkeuring niet wegdragen. De beide andere ontwerpen beschouwt hij als één geheel uitmakende, en derhalve als te gelijk moettende worden aangenomen of verworpen. Ook deze redenaar zal de inlichtingen des Ministers afwachten.

De Heer *van Asch van Wyck* betoogt in het breede, dat de belastingen op de brandstoffen in ons vaderland in vroegere tijden een goede opbrengst plagten op te leveren, en dat de doelmatigheid daarvan oudtijds algemeen erkend werd. Dat dit later veranderd is, meent hij aan de veranderde wijze van heffing te moeten toeschrijven, en ook thans beoogde onderscheidene wijzen van heffing te gelijk in te voeren, acht hij niet doelmatig. Nopens eenige bij hem overgeblevene bedenkingen zal hij de inlichtingen des Ministers afwachten.

Z. Exc. de Minister van Financien verdedigt de onderscheidene ontwerpen zoo in het algemeen als in het bijzonder; wederlegt de daartegen gemaakte bedenkingen; toont aan de verbeteringen welke naar het verlangen der Kamer zelve, hebben ondergaan, en betoogt de noodzakelijkheid om door nieuwe middelen in 's Rijks behoeften te voorzien.

De beraadslagingen worden gesloten. Men gaat over tot de stemming over het ontwerp van stellende eenen accijns op den turf: 36 leden stemmen tegen en 13 voor het ontwerp, hetwelk alzoo verworpen is.

Voor hebben gestemd de Heeren: Kniphorst, Schimmelpenninck van der Oye, van Tuyll van Coelhorst, van Foreest, Ingenhouz, de la Court, de Jonge, Gockinga, van Asch van Wyck, G. G. Clifford, Verheyen, van Meeuwen en d'Escury van Heinenoord.

Tegen hebben gestemd de Heeren: Luyben, Junius van Hemert, Quintus, Fockema, van Dam van Isselt, van Suchtelen, Hinlopen, van Swinderen, van Reenen, Weerts, Bordes, van Boelens, Op den Hooff, van de Kastele, Sandberg, van Nagell, Byleveld, van Welderen Rengers, Lemker, van Nes, Sypkens, Corver Hooft, Dedel, van Alphen Backer, Donker Curtius, Hoyneck van Papendrecht, Boddart, Luzac, G. Clifford, Dyckmeester, van der Gronden, van Sytzama, van Randwyck, Cats en Frets.

Bij de stemming over het ontwerp van wet betrekkelijk den accijns op de steenkolen, verklaren 34 leden zich tegen en 15 voor het ontwerp, hetwelk alzoo mede verworpen is.

Voor stemden de Heeren: Quintus, van Suchtelen, Kniphorst, Schimmelpenninck, van Tuyll van Coelhorst, Foreest, van Swinderen, Ingenhouz, de la Court, Corver Hooft, van der Gronden, van Sytzama, van Asch van Wyck, Verheyen en van Meeuwen.

Het laatste aan de o. d. van den dag zijnde ontwerp van wet, over den accijns op het brandhout, wordt ook 47 tegen 2 stemmen (die van de Heeren Kniphorst en Quintus) verworpen.

Z. M. zal eerbiediglijk verzocht worden deze drie ontwerpen van wet in nadere overweging te nemen.

De zitting wordt daarna tot den volgenden dag ten halfter ure gescheiden.

In de zitting van Woensdag 13 Maart is ontvangen een koninklijke boodschap, ten geleide van drie ontwerpen van wet, houdende veranderingen in de drie laatste, de 19de en 20ste titels van het tweede boek des Burgerlijken Wetboeks. Voorts heeft de centrale afdeling verslag gedaan over het ontwerp van wet nopens de belasting op het gemaal, waaromtrent de beraadslagingen op Zaterdag aanstaanden bepaald zijn.

[Uit hoofde der uitgebreidheid van het bovenstaande verslag wij verpligt de ingekomen Buitenlandsche berigten en eenige advertentien achter te laten.]

ADVERTENTIEN. HOOG GERECHTSHOVEN.

** Wordt geadvertieerd dat, op de requeste aan den Koning gepresenteerd door *Jan Koper Dz.*, gepatenteerd aannemer van publieke werken, mitsgaders metselaarsbaas, wonende te Schiedam, om suretatie van betaling, procedures en executie voor den tijd van twaalf maanden; welk request door Z. Exc. den Minister van Justitie, aan het door Z. M. was gerenvoijerd, is gesteld geworden in handen de derde civile kamer van het Hoog Gerechtshof te 's Gravenhage, einde Z. M. den Koning daarop te dienen van schriftelijk bericht, consideratie en advies, hetzelve Hoog Gerechtshof den suppliant, benevens al derzelfs crediteuren, heeft geordonneerd te compareren op Vrijdag den 5den April 1833, voor de Heeren Mrs. Baron van Herzog, Verhuel, Raden in den Hove, als Commissarissen, die hem hooren den Hove rapport doen zullen, met bijvoeging dat, het zij de crediteuren compareren dan niet, door het Hof ten deze zal worden geadvijzeerd als bevonden zal worden te behooren.

Zijnde wijders aan den suppliant verleend, hangende de deliberatie van Zijne Majesteit op voorschreven verzoek, provisionele suretatie van betaling en van alle regterlijke vervolgingen.

Van het request en de bijlagen kan inmiddels lecture genomen worden te Gravenhage, ten kantore van Petrus Johannes van der Burg, Procureur bij het Hoog Gerechtshof, en te Schiedam, ten kantore van den Notaris Bremmer aldaar.